

Rozjímanie na stredu 1. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na stredu 1. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: Boh nás miluje, nech sa deje čokoľvek; duch spytovania, aby sme sa kajali; sladká chvíľa spovede.

„ZMILUJ SA, BOŽE, nado mnou pre svoje milosrdenstvo,“ volá žalmista na adresu neba, „a pre svoje veľké zľutovanie znič moju neprávosť“ (Ž 51, 3). Uplynul týždeň od začiatku pôstneho obdobia, ktorý nám Boh dáva, aby sme sa obrátili a opäť sa tešili z jeho lásky. Svätý Ján Zlatoústý,

keď sa snažil vysvetliť, prečo bol svätý Pavol motivovaný prežívať svoje odovzdanie sa Ježišovi Kristovi, povedal: „Vychutnávať si Kristovu lásku znamenalo pre neho život, svet, spoločnosť anjelov, prítomné a budúce dobrá, kráľovstvo, prisľúbenia, súhrn všetkých dobrých vecí“[1]. Jedným z najväčších dobier, ktoré môžeme zakúsiť najmä v tomto období, je Božie odpustenie, jeho milosrdenstvo, sloboda, ktorou nás miluje. „Kto dokáže primerane vysvetliť Božiu dobrotu? Namiesto trestu, ktorý nám prináleží za naše zločiny, dostávame odmenu prisľúbenú za cnosť“[2].

„Boh naďalej miluje každého človeka (...). Boh ťa nemiluje preto, že správne zmýšľaš a správne sa správaš; miluje ťa a to stačí. Jeho láska je bezpodmienečná, nezávisí od teba. Môžeš mať nesprávne názory, môžeš si vytvoriť svoje vlastné, ale Pán ťa neprestáva milovať. Ako často

si myslíme, že Boh je dobrý, ak sme dobrí, a že nás trestá, ak sme zlí? Ale tak to nie je. Aj v našich hriechoch nás naďalej miluje. Jeho láska sa nemení, nie je rozmarná, je verná, je trpezlivá“[3]. Tvárou v tvár tejto skutočnosti, takej prekvapujúcej, a predsa takej odlišnej od našich srdc, sme naplnení vďačnosťou. Aby nás nenechal na pochybách o svojom odpustení, dáva ho počuť hlasom kňaza: „Odpúšťam ti hriechy“. Nemôžeme so sebou nosiť vinu, pretože Ježiš Kristus ju z nás zotrel.

„OBETOU BOHU MILOU je duch skrúšený; Bože, ty nepohrdaš srdcom skrúšeným a poníženým“ (Ž 51, 19). Naše pokánie otvára Bohu dvere dokorán. Nehovoríme mu, ako nás musí milovať, ani sa neodvažujeme klásť si podmienky. „Sme slobodní, pretože sme boli oslobodení,

oslobodení milosťou – nie platením – oslobodení láskou, ktorá sa stáva najvyšším a novým zákonom kresťanského života“^[4]. Zisťujeme, že pre Boha je ľahké odpustiť, pretože miloval „až do krajnosti“ (Jn 13, 1). Božia láska k nám nezávisí od našich zásluh ani od nášho správania. Je len jeden spôsob, ako ju zastaviť: keď si nenecháme odpustiť. To je v istom zmysle jediná neprekonateľná prekážka pre všemohúceho Boha, ktorý nám dal veľkú moc slobody.

V tomto zmysle by sa dalo povedať, že musíme dobre poznať sami seba a poznajúc aj Boha, ľutovať svoje hriechy, uvedomiť si, že by bolo lepšie, keby sme konali inak. Vieme, že svätosť nie je len plnením povinností, ale je to život Ducha Svätého v našej duši. Hľadať v sebe to, čo bráni jeho pôsobeniu, sa môže zdať jednoduché, ale nie vždy sa nám to podarí, nie vždy sme dostatočne odvážni a úprimní, aby sme hľadali.

Niekedy si nájdeme výhovorky, prečo neskúmať svoj život. Svätý Josemaría tvrdil, že „každodenné spytovanie svedomia nám dá sebapoznanie, pravú pokoru a v dôsledku toho nám získa vytrvalosť z Neba“[5]. Svätý Augustín bol zároveň realista, a preto vedel, že ide o celoživotnú úlohu: „Nikdy nechýba nič, čo by sa dalo odpustiť; sme ľudia“[6].

.....

„NEBOJ SA, UŽ NIKDY VIAC, naraziť na priepasť neresti v sebe samom,“ radil svätý Josemaría. „Plač, modli sa, prechádzaj etapami márnotravného syna. Tvoj Otec Boh ti vyjde v ústrety, len čo sa vyznáš ako hriešnik, v tom, čo pred tebou pýcha skrývala ako hriech. Začína sa pre teba veľká slávnosť – hlboká radosť z pokánia – a ty si obliekaš čistý odev: hlbšiu, božskejšiu a ľudskejšiu lásku“[7].

Aký zvláštny mechanizmus nás poháňa k tomu, aby sme si nepriznali svoje hriechy? Možno je to strach z toho, že nebudeme milovaní, hanba z uznania našej slabosti alebo ľahkovážnosť, že nechceme opustiť tieto zdanlivé úkryty. V každom prípade nám Ježiš znova a znova ponúka impozantný liek: úprimné vyznanie našich hriechov pred kňazom, ktorý sprítomňuje Krista. „Neexistuje lepší skutok pokánia a zmierenia ako dobrá spoveď. V nej dostávame silu, ktorú potrebujeme na boj“[\[8\]](#). Ježiš na nás trpezlivo čaká. Vie, že túžime po otcovskom domove, vie, že túžime po jeho teple.

Svätý Pavol VI. povedal, že „možno práve chvíle úprimnej spovede patria k najsladším, najútešnejším a najrozhodujúcejším v živote“[\[9\]](#). Z tohto dôvodu je šírenie našej lásky k spovedi „najlepšou láskavosťou, akú môžeš spraviť svojmu priateľovi, najlepším prejavom

náklonnosti“[10]. Môžeme prosiť Ducha Svätého, aby nám pomohol lepšie ju žiť, aby sme mohli byť svedkami tejto cesty šťastia. A môžeme prosiť Máriu, útočisko hriešnikov, aby túto radosť priniesla aj našim priateľom a rodine.

[1] Svätý Ján Zlatoústý, *Homília II o chválach svätého Pavla*.

[2] Svätý Gregor Veľký, *Homília XX o evanjeliách*.

[3] František, *Homília*, 24-XII-2019.

[4] František, *Audiencia*, 13-X-2021.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 35.

[6] Svätý Augustín, *Kázeň* 57.

[7] Svätý Josemaría, *List* 14-II-1974, bod 7.

[8] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, „Tiempo de reparar“, bod 7.

[9] Svätý Pavol VI., *Príhovor*, 27-II-1975.

[10] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 1-VII-1974.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stredu-prveho-tyzdna-v-postnom-obdobi/>
(01.04.2026)